

Motion till riksdagen 2013/14: MJ515

av Annika Lillemets m.fl. (MP)

Hållbar och rättvis förvaltning av gemensamma resurser

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att låta utreda hur ett system med utsläppstak för koldioxid och medborgarutdelning skulle kunna utformas i Sverige.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att låta inventera och utreda hur gemensamma resurser (allmänningar) i Sverige skulle kunna förvaltas på ett långsiktigt hållbart och rättvist sätt och hur eventuell avkastning av dessa bör fördelas på ett rättvist sätt.

Bakgrund

Den globala uppvärmningen, utarmningen av naturresurser och förlusten av biologisk mångfald är ödesfrågor för mänskligheten. Det är också de ökande ekonomiska och sociala klyftorna, globalt och nationellt. Det är en svår utmaning att finna verksamma åtgärder för att hantera den djupa trefaldiga ekologiska, sociala och ekonomiska kris världen befinner sig i, på ett i alla väsentliga avseenden hållbart sätt. Det är nödvändigt att tänka i nya banor.

De amerikanska senatorerna Maria Cantwell (demokrat) och Susan Collins (republikan) har tagit sig an utmaningen. De har formulerat ett konkret förslag på ett system för att minska koldioxidutsläppen på ett sätt som bidrar till ökad social och ekonomisk rättvisa. Deras gemensamma *Carbon Limits and Energy for America's Renewal (CLEAR) Act* från 2009, fick visserligen inte stöd av en majoritet i den amerikanska senaten, men dess grundidéer förtjänar fortsatt stor uppmärksamhet.

Cantwell och Collins förslag går i stora drag ut på att ett tak (*cap*) för utsläpp av koldioxid från fossilbränslen sätts på nationell nivå. Nivån på taket sänks gradvis över åren, med hänsyn till ekonomin, så att målen för utsläpps-

Fel! Okänt namn på

minskningar nås successivt. Utsläppsrätter auktioneras ut till producenter och importörer av fossilbränsle. Endast ”certifierade” aktörer får delta i auktionerna. På så vis undviks spekulation. 75 procent av intäkterna från utsläppsrätterna går direkt tillbaka till konsumenterna. De delas lika mellan alla som bor i USA. En utdelning (*dividend*) betalas ut varje månad. Enligt det sifferfatta förslag som lades fram i senaten, skulle det innebära att 80 procent av de amerikanska hushållen inte skulle få ökade kostnader. Endast den femtedel som har allra högst inkomster skulle få något ökade kostnader. En studie gjord av forskare vid University of Massachusetts, kommer fram till att majoriteten av hushållen skulle få en ökad realinkomst, med hänsyn taget till effekterna av både högre bränslepriser och utdelning. Systemet är progressivt. Energisparande uppmuntras genom att bränslepriserna stiger, medan kostnaderna fördelas efter ekonomisk bärkraft. 25 procent av intäkterna från auktionerna föreslås gå in i en fond, *Clean Energy Reinvestment Trust Fund*, och användas för klimatomställningsåtgärder som investeringar i förnybar energi.

Cap-and-dividend-systemets fördelar

System för utsläppshandel är ofta komplicerade och ineffektiva. *Cap-and-dividend*-systemet, däremot, är enkelt och transparent uppbyggt. Det är lätt att förstå hur det fungerar.

Det är ofrånkomligt att priserna för fossilbränsle stiger, både av klimatskäl och därför att tillgångarna är ändliga. Det är viktigt att kostnaden fördelas rättvist. Ett system som *cap-and-dividend* är en vinna-vinna-lösning med potential att minska såväl koldioxidutsläpp som ekonomisk ojämlikhet. Det bygger på tanken att alla har födslorätt till våra gemensamma tillgångar, eller allmänningar. Det handlar om naturresurser men också om sådant som kulturarv. Det vi fått i arv ska vi vårda och lämna efter oss i minst lika gott skick som vi fick det. Den som utnyttjar våra gemensamma resurser ska betala för sig. Alla har lika rätt till den avkastning allmänningarna ger. Fördelning (*pre-distribution*) istället för omfördelning (*redistribution*), som Cantwells och Collins system innebär, bygger på en positiv och tillitsfull syn på människor som jämlikar. När alla får del av frukterna av det gemensamma, ger det ökad värdighet för människor som får större makt över sina liv.

Att sätta ett tak på hur mycket koldioxid som får släppas ut i vår gemensamma atmosfär, och ta betalt för rätten att släppa ut, är ett ansvarsfullt sätt att förvalta en av våra viktigaste gemensamma livsviktiga allmänningar. Såväl Sveriges klimatpåverkan som de ekonomiska och sociala klyftorna behöver minskas. Vi föreslår därför att regeringen skyndsamt låter utreda hur ett system med utsläppstak för koldioxid och medborgarutdelning, i linje med ovan nämnda amerikanska förslag, skulle kunna utformas i Sverige. I detta ingår att finna en för Sverige lämplig avvägning mellan utdelning till medborgare och offentligt finansierade åtgärder för klimatomställning. Detta bör riksdagen ge regeringen tillkänna som sin mening.

Förvaltning av ytterligare gemensamma resurser

Det är vidare angeläget att se över vilka allmänningar i Sverige, utöver atmosfären, som skulle behöva förvaltas långsiktigt och hållbart utifrån samma principer om allmänintresse. Mineraler och hav är exempel på viktiga gemensamma naturresurser. Det behövs en kartläggning av dessa tillgångar, hur var och en av dem bäst förvaltas på ett långsiktigt hållbart sätt och hur eventuell avkastning av dessa bör fördelas på ett rättvist sätt. Detta bör riksdagen ge regeringen tillkänna som sin mening.

Det handlar om såväl att begränsa utsläpp av skadliga ämnen som att inte överutnyttja resurser. Det kan också handla om att avstå från att exploatera en resurs. När hänsyn tas till alla inblandades intressen, framstår inte skövling av urskog för kortsiktig vinst åt aktieägare i ett skogsbolag, eller mineralbrytning som ödelägger en bygd så att lokalbefolkningen inte längre kan försörja sig på jordbruk, turism och liknande, som ett ansvarsfullt alternativ varken ekonomiskt, socialt eller ekologiskt.

Den ifjol bortgångna Ellinor Ostrom, den hittills enda kvinnliga nobelpristagaren i ekonomi, dokumenterade hur lokalbefolkningar över hela världen genom sinnrika sociala innovationer uthålligt lyckas förvalta skogar, fiskrika vattendrag och andra allmänningar. Den som lever i och av naturen har ett egenintresse av att motverka miljöförstöring.

Ett framgångsrikt exempel väl värt att inspireras av är hummerfisket i den amerikanska delstaten Maine. De lokala fiskarna är demokratiskt organiserade i råd som i praktiken avgör hur mycket som får fiskas och hur. De som fiskar i kustzonen måste själva äga sina båtar. Storbolagens fartyg, med sina frånvarande ägare, får hålla sig längre ut till havs på behörigt avstånd från hummerns föryngringsområden. Hummer och lokalsamhällen frodas i Maine tack vare att lokalt näringsliv och delstatspolitiker samarbetar, medan utfiskning och avfolkning är en bister realitet kring många andra kuster.

Det är nödvändigt och fullt möjligt att även i Sverige ställa om till förvaltning istället för förbrukning av våra gemensamma tillgångar.

Stockholm den 4 oktober 2013

Annika Lillemets (MP)

Valter Mutt (MP)

Stina Bergström (MP)

Jan Lindholm (MP)